

Giấc mơ đêm

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi “)

Hạnh phúc chỉ là một thứ ảo tưởng, một giấc mộng hảo huyền em vẽ lên thôi anh nhỉ....Em lại trở về là em, kẻ sống trong những giấc mơ đêm trướt dài không lối thoát...Lưỡi dao kia sao sắc thế...Một chút nhói đau nơi trái tim em tìm về với những giấc mơ đêm!

Mở mắt dậy, cổ họng nó cháy rát vì men rượu còn đọng lại đầu đây...

Mấy giờ rồi nhỉ? Ngược đôi mắt trĩu nặng vì bộ mi giả chuốt cả cục mascara đen sì lên chiếc đồng hồ quả lắc trên tường: một giờ không hai phút. Sớm quá, đủ thời gian cho nó nằm vật xuống rồi đánh thêm một giấc trước khi ông mặt trời kéo những con gà ra khỏi ổ để chúng rống lên những tiếng ò ó o vô nghĩa. Hơi lạnh, cái lạnh về đêm khi nằm lăn trên sàn nhà với chiếc áo hai dây và quần đùi 15 phân khiến nó nổi gai ốc. Nhìn xuống chân mình, đôi giày cao gót vẫn ở đó, thậm chí cái túi xách cũng chưa được nó buông ra khỏi người. Bê tha thật. Có lẽ nó sẽ không bê tha đến mức như thế nếu lúc về nhà nó còn đủ tỉnh táo.

Lại ngồi dậy. Cố gượng người vớt đôi guốc sang một bên, nó uể oải lết dậy đi về phía tủ lạnh lấy một chai nước lọc lạnh toát. Ngụm nước khiến toàn bộ số dây thần kinh trong người nó đang trùng xuống một mọi lại bật căng dậy tỉnh táo. Gục mặt thêm mười phút trước cái tủ lạnh, nó đi về phía nhà tắm để gột rửa bản thân. Có một động lực nào đó khiến nó dọn sạch bãi chiến trường do chính nó bày ra.

Xong xuôi, nó lại nằm lăn ra giường nhưng không sao ngủ nổi. Chiếc điện thoại tắt ngóm được cắm lại sạc pin và mở lên. Không có một cuộc gọi nhớ nào, không một tin nhắn. Điều mà nó mong chờ nhất lúc này, chỉ một thôi, chỉ là một tin nhắn của anh, hay một cuộc gọi đến từ số máy nó để tên là “Ck iêu”. Nhưng không! Ừ, anh quên nó nhanh thế đấy.

Hơn ba ngày nay bố mẹ cũng không gọi về. Có lẽ ông bà ấy bận cho những dự án lớn của mình đến mức mắc bệnh đãng trí mà không nhớ ra cách đây 18

năm có đẻ ra một đứa con là nó. À mà chắc không phải, trừ việc không gọi điện, không về thăm, không thư từ, không quan tâm ra thì số tiền ông bà ấy gửi để phục vụ cho sự sống còn của nó hàng tháng vẫn đều đặn. Trở mình và thở dài! cái thở dài nào nề lần thứ n trong 18 năm trở lại đây của nó!

Hôm qua “ck iêu” nói với nó một câu cực kì dễ nghe nhưng lại vô cùng khó chấp nhận:

- Mình chia tay nhé!

- Tại sao?

- Anh mệt mỏi rồi...

- Chứ không phải anh có người con gái khác à?

- Em muốn nghĩ sao cũng được...

...

- Em có quyền níu kéo anh không?

- Vô ích thôi em, đừng làm nhau thêm mệt mỏi nữa.

Rồi sau đó nó nhắn cho anh hàng chục cái tin với đủ mọi thể loại mà nó có thể nghĩ ra với mục đích anh sẽ quan tâm và lo lắng cho nó. Nhưng không, hình như anh thay số điện thoại rồi.

Nó quen anh trong một quán bar. Tình yêu của nó đến rất nhanh và rất mạnh, hậu quả kéo theo là sự lỏng lẻo dễ vỡ! Quả thực nó chưa yêu anh đến hết mình nhưng cũng không phải quá mờ nhạt để cho anh có thể chia tay nó như thế này. Nó muốn khóc nhưng không được. Cuộc sống dạy nó phải ương ngạnh, bướng bỉnh, lì lợm để sống. Khóc không phải cách tốt để chữa lành vết thương lòng... Cố vùi sâu vào chiếc gối, nó chìm vào bóng đêm cô đơn và lạnh lẽo.

...

Mấy hôm sau,

Cuối cùng thì mẹ nó cũng về nước, nhưng không về nhà. Mẹ gọi nó đến khách sạn. Vâng, mẹ có một căn biệt thự to lớn và một cô con gái 18 tuổi luôn chờ mẹ về âu yếm vỗ về thì mẹ lại đến khách sạn với lí do là mẹ phải bay sang bên kia ngay sau khi về “thăm” nó. mẹ phải đi ngay hay mẹ không thể đưa gã tình nhân của mẹ về căn nhà của chúng ta? Chuyện mẹ và bố thì nhau ăn chả nếm nem ai mà không biết? Sao cứ phải khoác lên mình cái mác gia đình hạnh phúc làm gì? Bố mẹ không thấy mệt mỏi à?

Mẹ gọi nó đến. Nếu hôm nay không gặp chắc nó cũng quên mất mặt mẹ hình vuông hay hình tròn. Căn phòng mẹ ở sức nước mùi tiền. Tanh tươi lắm. Mẹ nhìn nó, đưa nó một cốc tiền với câu hỏi thăm nhặt toẹt. Nó đáp hờ hững, đưa mắt nhìn quanh quất:

- Bác ấy chưa đến hả mẹ?

Mẹ không trả lời mà chỉ bảo nó đi về, khi khác mẹ và bố sẽ về thăm. Nói rồi mẹ quay lại với chiếc gương và thổi son màu đỏ đụn. Nó chán nản:

- Mẹ đưa thêm cho con được không? Dạo này con học hơi nhiều.

- Mà thì học hành gì? Mà tưởng tao không biết mà làm những gì à? Trốn học, suốt ngày rượu chè rồi còn cặp kè với cái thằng mặt quắt tai dơi ở quán bar, con nhà người ta thì khiến bố mẹ nở mày nở mặt còn mày thì khiến bố mẹ mày phải lấy mo mà che trước thiên hạ...

- Bởi vì bố mẹ họ còn tử tế, còn biết họ cần gì, còn bố mẹ thì sao? Đã được mấy lần mẹ nhớ ra con là con của mẹ???

Nó gần như gào lên, nhếch mép cười khốn nạn và...Bốp. Nó biết mình vừa bị ăn vạ. Nó quay lưng chạy đi, nghe văng vẳng tiếng mẹ nó hét lên:

- Ngọc Anh...

...

Nó phi xe đến bar. Vừa bước vào, đập vào mắt nó là cảnh tượng “ck iêu”- đại từ chia ở thời quá khứ - của nó đang cười tươi hớn hở như bố lấy vợ hai với con bé học sinh mặt non chột làm thêm ở quán. Nó lảng lạng đi qua. Nó

không còn cái quyền được ghen hợp pháp khi anh cười nói với người con gái khác nữa. Sự im lặng và vô tình khi ánh mắt anh gặp ánh mắt nó khiến nó biết mình không có quyền níu kéo và cũng không cần níu kéo... Nó thấy nụ cười trên môi anh tắt lịm và một vết bầm trên má anh. Anh nhìn nó, khịt mũi, đặt tờ tiền lên bàn, bước đi. Nó nhìn anh, nhói đau, quặn thắt, một dòng điện chạy dọc sống lưng, mọi giác quan biến mất ngăn không cho dòng nước mắt tuôn rơi, quay đi, ngược chiều với anh.

- Na xinh, hôm nay tới sớm thế? Em uống gì? – Anh chàng phục vụ cười tươi chào nó.

- Gì cũng được ạ!

Anh chàng phục vụ gọi cô bé lúc này ra phục vụ cho nó. Cô bé xinh lắm, da trắng, mắt to, má lúm đồng tiền, nụ cười còn rõ vẻ ngây thơ trong trắng. Khác với nó anh nhí: Tóc vàng, ăn mặc đồng bóng, son phấn dày cộm, nét buồn phiền và già nua luôn hiện hữu trên khuôn mặt nó.

Nhấp môi ly thứ nhất, nó nhớ bố mẹ. Đúng hơn là nhớ bố mẹ nó vài năm trước đây, khi mà trong nhà nó luôn ẩm áp mùi bếp núc của mẹ, luôn đây ắp hình ảnh bố ngồi nhâm nhi chè xít đọc báo xem ti vi. Nó nhớ những cái cốc đầu của bố lần đầu tiên nó tự ý cắt mái tóc đen dài của mình thành tóc ngắn Nhật Bản. Mẹ nói trông nó như búp bê nhưng bố bảo nó không được làm gì khi chưa xin phép... Nó nhớ bàn tay mẹ vỗ về mỗi lúc nó khó ngủ, bố bảo mẹ chiều nó quá nhưng mẹ bảo đấy là yêu thương... Nó nhớ lắm...

Nó nhớ anh, người đầu tiên nó nhận làm người yêu, người đầu tiên nó chịu nghe theo những sự cấm đoán như: không được về trễ, không được đến bar khi không có anh, không được ngồi sau xe thằng khác, không được... Nó nhớ những tin nhắn yêu thương, nhớ những hờn dỗi nông nổi, nhớ cực kì...

Nhưng giờ. Bố mẹ nó bắt tay vào làm ăn, chấm dứt chuỗi ngày sống trong yêu thương của nó. Bố trở thành người giàu có với những cô người yêu tên là thư kí. Mẹ trở thành người có tiền với những ông bồ mà mẹ gọi là đối tác làm ăn. Đúng là bố mẹ, chỉ bố mẹ mới tìm được đối tác làm ăn với thư kí như thế thôi. Nó trở thành kẻ thừa thãi. Trở thành một thứ nghĩa vụ mà bố mẹ bắt buộc phải làm. Một giọt máu đào hơn ao nước lã nhưng với nó, một giọt nước lã còn hơn chán vạ cái ao máu đào của bố mẹ.

Và thực tại. Anh đã bỏ nó, đá “con bồ” của anh sang một bên. Anh nói nó không phải trẻ con mà lúc nào cũng nhõng nhẽo bắt anh làm thế nọ làm thế kia. Vậy đã bao giờ anh thấy nó nhõng nhẽo với ai ngoài anh chưa? đã lúc nào nó tự nhận mình là con nít với thằng nào ngoài anh không? Không cần anh nói nó cũng biết mình phải sống như thế nào mà. Không cần anh phải xoắn tọt vào mặt nó là nó đã lớn thì nó cũng tự biết mình không còn là con nít ba tuổi thích nhõng nhẽo làm nũng người khác anh ạ! Ít ra anh cũng phải thấy là con nít không mặt quần tất lưới, không múa cột, không son phấn, không rượu chè, không mô tô phân khối lớn, không lúc nào cũng buồn bã, không trốn học lành nghề, không lả lướt hôn môi anh như nó chứ!

Nhấp sang ly thứ hai, nó thấy một bóng người ngồi xuống bên cạnh mình. Một thằng con trai. Hấn cũng gọi một ly như nó rồi nhìn nó, cười. Nó liếc mắt, không quan tâm, tu nốt ly thứ hai và gọi ly thứ ba:

- Trẻ con không nên uống rượu đâu. - Thằng kia lên tiếng.
- Giống trẻ con lắm à? – Nó cười khẩy.
- Chỉ có trẻ con mới trốn ra một góc ngồi khóc thế này thôi. - Hấn lại cười
- Khóc? – Nó chỉ vào mặt mình, đưa tay lên sờ mặt, ô hay, nó có khóc đâu?
- Ủ! Nước mắt giàn giụa đây này. - Hấn đưa tay quạt má nó: - Nước mắt đôi lúc không phải chỉ có thể chảy ra từ khóe mắt.
- Sến.

Hấn không nói gì, lại im lặng nhìn nó. Hừ, tên kì cục này làm đứt mất mạch cảm xúc hồi tưởng quá khứ của nó rồi. Nó nhăn mặt quay sang nhìn hấn:

- Quay sang kia đi.
- Tại sao phải quay?
- Khó chịu.
- Nhưng đây dễ chịu.

- Điên à?

- Không.

- Thế sao cứ nhìn người khác chòng chọc thế?

- Thế cứ nhìn là điên à? Vậy chắc chỉ có người mù mới là người bình thường nhỉ!

- Đừng có nói chuyện với tôi – Nó nổi quạu.

- Ủ!

Hai phút sau, một cái LG cảm ứng được đẩy sang phía nó:

“Buồn chuyện gì thế?”

Nó liếc mắt, nhăn mặt, không nói gì, lặng lẽ nhấp môi vào ly rượu. Một cái tay thò sang, kéo cái iPhone nó đặt trên bàn sang, nó tròn mắt nhìn theo. Thằng kia cầm máy nó lên, hí hoáy ắn ắn, bấm bấm rồi đẩy trả lại.

Thế giới này còn lắm kẻ điên hơn nó nghĩ. Mấy sáng hôm nay cái số máy “Đồ điên” cứ nhắn tin nhắc nó ngủ sớm và dậy sớm, ăn uống đầy đủ... Đứng trước gương nó thấy mình tàn tạ đến lạ. Lấy lược vuốt lại chỗ tóc tía ngắn loe xoe nhuộm vàng, buộc túm lên, tẩy trang, thay một bộ quần áo ngoan hiền, đeo một đôi giày búp bê xinh xắn. À, thì ra cũng có lúc nó trông hiền lành thế này. Nó đang làm theo những gì mà tin nhắn gần đây nhất của “Đồ điên” gửi tới. Công nhận nó cũng thấy cảm giác nhẹ nhõm trong từng hơi thở. Không nước hoa, không keo vuốt, lâu lắm khứu giác của nó mới yên bình như thế này. Một suy nghĩ chạy nhanh trong nó, bước xuống nhà, đứng ở cổng, nó bấm số “Đồ điên”:

- Đang ở đâu?

- (Im lặng)

- Alô!

- (Im lặng)

Nó cúp máy. Nhắn tin:

“Tai sao khong noi j?”

“Vi hom no co nguoi bao dung noi chuyen voi toi”

“Nghe may va noi chuyen di”

- Alô!

- Alô!

- Đang ở đâu? Đến nhà tôi đi.

Đạt

Giờ thì tôi đang ngồi trước mặt nàng. Tôi cũng không biết vì sao mình lại được cái vinh hạnh đi ăn sáng cùng người con gái này nữa. Hôm nay Na mặc áo phong trắng in chữ “Smile” rất đơn giản, không trang điểm, tóc cột cao, quần bò ống suông và đôi giày búp bê màu trắng đáng yêu. Trông Na khác hẳn những lần trước. Tôi khẽ mỉm cười. Những gì em làm khá giống những gì tôi nói!

Tôi biết Na cũng đã lâu. Ngày đầu tiên vào quán bar của thằng bạn tôi đã gặp Na nhưng lúc ấy em là người yêu của thằng DJ Cường. Tôi bị thu hút bởi cá đẹp của em, bị cuốn vào những câu chuyện về em mà hội ở bar hay kể. Ông trời cho tôi được nhìn thấy em khá nhiều lần, được bắt nhịp từng cảm xúc, trạng thái của em dù chỉ là nhìn lén. Và ngày em và Cường chia tay, có lẽ em sẽ không bao giờ biết người đưa em về trong cơn say là tôi, người khiến thằng Cường tím tái mặt mũi cũng là tôi. Có lẽ em chẳng bao giờ biết tôi đã yêu thầm em nhiều đến mức nào.

Em ngồi trước mặt tôi, thản nhiên húp xì xụp bát cháo ngán nóng bỏng lưỡi. Tôi mỉm cười:

- Em đang chết đói đấy à?

- Để thêm mấy tiếng nữa thì đúng thế thật. - Rồi em ngửa mặt lên: - Đồ điên không ăn à?

- Không, mà tên anh là Đạt nhé, không phải đồ điên đâu.

- Điều bắt đầu bằng chữ Đ mà. Mà đằng ấy bao nhiêu tuổi mà gọi em ngọt sớt thế hả? Chị lại đánh cho!

Tôi phì cười:

- Em hơn chị có 3 tuổi thôi ạ.

- Ủ. – Em thản nhiên “Ừ” cụt ngắn rồi tiếp tục ăn mà không thèm để ý đến tôi.

Ăn xong tôi chở em ra bờ hồ ngắm người. Buổi sáng mà bờ hồ đông khiếp, em chép miệng:

- Sáng thứ Tư người ta không đi làm lại đây làm cái gì mà đông như hội chợ quốc tế thế này?

- Anh điều ra để chào đón em đấy.

- Ồi giờ ời anh cứ bày vẽ, người ta thấy em lại xô vào xin chữ kí thì sao em kí kịp, đông thế cơ mà.

- Có bảo kê ở đây em còn sợ cái gì? Anh viết sẵn biển “Không lại gần hiện vật” lên mặt em là được rồi em yên tâm.

- Vâng, anh cũng cẩn thận không công an bắt vì tội vẽ bậy lên tài sản quốc gia thì nổi tiếng như em cũng không cứu được anh đâu!

Tôi phá lên cười vì câu nói của em. Hôm nay là lần đầu tiên tôi bắt gặp con người này trong em, tôi không còn thấy em thờ dài hay nhú mày, tròng mắt xuống buồn bã nữa. Em bắt tôi phải nhận xét những cô gái đi ngang qua chúng tôi với “con mắt chân thực và đừng quên em ngồi cạnh anh”:

- Anh thấy cũng xinh mà, da trắng, mắt to!

- Xì, trông như bị bạch tạng, mắt đầy mà to hơn mắt em, em móc mắt em xuống cho anh xem.
- Tóc dài thế kia?
- Chỉ tổ tốn dầu gội.
- Ủầy, chân dài qua nách!
- Lông nách quăn vào cổ chân.
- Mắt một mí trông như Hàn Quốc!
- Thằng nào tưởng nhìn đều nó nó cho một đấm thành hai mí ngay.
- Vậy thì có mỗi em là đủ tiêu chuẩn làm hoa hậu rồi.
- Không, còn đứa khác mà.
- Đâu?
- Đưa gương đây em soi rồi em chỉ cho.

Ngọc Anh

Đạt cũng gọi tôi là Na như bao người khác. Anh gọi tôi bằng giọng trêu mếu như dỗ trẻ con. Bỗng nhiên tôi thấy nhớ giọng nói trầm trầm của anh ghé góm. Hôm nọ là lần đầu tiên tôi đi chơi với anh. Anh quan tâm tôi theo kiểu Cường chưa bao giờ làm. Cường cấm tôi đến quán bar một mình nhưng những lần đi chơi với anh, nơi đến đều là quán bar. Đạt nói tôi đừng đến quán bar nữa:

- Anh là gì mà cấm được em?
- Người nổi tiếng như em đến dễ bị scandal lắm. Em không sợ anti fan à?

Anh luôn quan tâm tôi theo kiểu từng từng như thế khiến tôi không thể bắt bẻ

rằng: “Anh chẳng là cái gì mà đòi cấm đoán tôi”. Từ sau hôm ấy tôi chờ tin của anh mỗi ngày. Tôi không công nhận là mình có tình cảm với anh, có lẽ tôi coi anh là người bạn an ủi tôi lúc tôi cần mà thôi.

Chắc sóng thần Nhật Bản cũng không khiến hội ở lớp ngạc nhiên bằng cảnh nó khoác cặp, sơ mi trắng, quần bò đen, tóc buộc cao đi học. Hôm nay học về cái gì nó cũng chịu, đầu nó là một mảng rỗng tuếch, dài đườn và phẳng như là. Bà giáo chủ nhiệm chép miệng với cái cách nó ngơ ngác thốt lên cái tên Nguyễn Ngọc Anh khi câu hỏi ai là tác giả của “Tây Tiến” được đưa ra.

Nó nằm gục xuống bàn, áp tai vào mặt bàn, lim dim. Nó nghe loáng thoáng cô bạn bàn trên đang nói về tờ báo Hoa học trò gì đó. Nào là Kpop đang lên ngôi, oppa này đẹp nhưng không men bằng oppa kia, nào là SNSD nhiều anti fan hơn T ara, rồi thì cung Song Ngư tuần này sẽ may mắn, cung Nhân Mã tuần này sẽ được tỏ tình,v..v... Nó nhớ không nhầm thì từ lâu lắm rồi nó cũng hò hét khi thấy boyband Hàn Quốc trên các mặt báo, cũng anti nhóm nọ nhóm kia, cũng quan tâm cung Song Tử có gì trong tuần này nhưng là lâu lắm rồi. Người ta nói con gái Song Tử thì mạnh mẽ, có lẽ vì quá mạnh mẽ nên bao buồn phiền mới dồn lên nó như thế. Con gái Song Tử ít khóc, đơn giản chỉ vì nước mắt đã trôi ngược vào tim thành những vết cứa dài...

Dòng suy nghĩ buồn phiền của nó bị tin nhắn của Đạt ngắt chân:

“Be con toi thu Bay đi xem liveshow ca nhạc ko?”

“Co, anh thua ve ak? Sao lai ru em?”

“Ru duoc nguoi noi tieng nhu em moi gioi chu!”

Đạt

19h00 tôi có mặt trước cổng nhà em. Em bắt tôi đợi hơn mười lăm phút rồi đi ra với áo sơ mi vàng và quần đùi màu be. Em lúc nào cũng xinh đẹp trước mắt tôi. Ngồi sau xe tôi em không ngừng lẩm nhẩm một bài hát nào đó mà

chỉ quanh đi quẩn lại hai câu:

“Nếu mai rời xa em và anh, có lẽ hai ta lặng im dòng đời mong manh, hay quay mặt đi chẳng nhận nhau, cố giấu ướm mi lệ rơi, buồn long lanh.

Nếu mai rời xa những ngày qua yêu dấu bao đêm tìm đâu lần thứ hai, lời ru rất khuya, tìm trong sớm mai trao trọn đời ta say...”

Giọng em có chút gì đó buồn buồn nhưng tôi không hỏi. Tôi không muốn gọi trong em sự buồn thương. Lặng lẽ nghe câu hát êm trong chất giọng khàn khàn của em, tôi khao khát được thành người che chở cho em, được là người em yêu và tin tưởng...

...

Đêm nhạc dài triền miên với những ca khúc teen nhộn nhịp. Em đứng cạnh tôi cũng cố vươn người lên hò hét theo điệu nhạc. Rồi bỗng nhiên không khí trùng xuống khi một cô bé khán giả giơ tay lên vừa gảy guitar vừa hát ca khúc “Mẹ yêu”. Bài hát xưa cũ cất lên trong giọng hát trong trẻo đầy tự tin. Khán giả bắt đầu giơ cánh tay của mình lên vẫy theo tiếng nhạc. Em đứng im, miệng khẽ hát theo, trong phút chốc, em khóc. Giọt nước mắt em long lanh từ khóe mi rơi xuống, tiếng hát của em cũng dần nghẹn lại. Lần đầu tiên tôi thấy em khóc. Em khóc mà không cần nhìn xem xung quanh có ai để ý đến những giọt nước mắt của em hay không. Em khóc trong nét buồn mà vốn chỉ em mới có. Vẻ ương ngạnh trên gương mặt em biến mất, tôi thấy em thật yếu đuối, dễ gục ngã bất cứ lúc nào...

Đặt chìa tay áo sơ mi của mình ra trước mặt nó:

- Anh không có khăn đâu.

Nó nhìn anh với đôi mắt long lanh nước, nó bỗng quay người, ôm chặt lấy cổ anh, khóc nức nở.

Ngọc Anh

Sau khi từ trường về, mẹ gọi điện thông báo cho tôi một việc mà mẹ và bố đã quyết định: Hai người sẽ ly hôn. Đơn kí rồi, giấy cũng gửi lên tòa rồi, cũng đã ra tòa được một ngày, giờ chỉ còn gọi điện về hỏi xem tôi đồng ý sống với ai, ai sẽ là người “xui xẻo” bị tôi ám suốt quãng đời còn lại mà thôi:

- Con kí giấy đồng ý sống với mẹ đi, bố con sẽ phải trả phí sinh hoạt hàng tháng cho con. Thằng cha định bỏ mẹ con mình để sống với con ranh con thư kí đây mà. Ông ta nghĩ mẹ để yên à? Số tài sản ấy đâu phải chỉ của ông ta, của chồng công vợ, sau khi chia gia tài, hàng tháng mẹ sẽ lấy một số tiền lớn từ gã. Xem gã sẽ sống thế nào.

Tôi không nói lên lời, cúp vội máy trong sự hoang mang tột cùng. Tôi gọi cho bố. Máy bố tắt. Đánh liều, tôi gọi cho cô thư kí của bố:

- Em đừng nói gì với mẹ em cả. Em cứ đồng ý sống với mẹ đi, hàng tháng bên này vẫn sẽ chu cấp đầy đủ những gì mẹ con em yêu cầu nhưng chị hy vọng... em đừng oán hận bố em. Ông ấy bị ung thư gan. Chẳng còn nhiều thời gian nữa. Ông ấy không muốn mọi người lo lắng nên đưa cho chị một số tiền lớn, hy vọng chị đóng làm người tình của ông để mẹ con em dễ dàng từ bỏ ông...

Tôi phải làm gì đây? Tôi sẽ phải nhìn cái tương lai rách nát của mình thế nào đây? Không một con đường nào mở ra trước mắt tôi, không một ai nắm lấy tay tôi kéo tôi đứng dậy...

...

Tôi chỉ biết mình cần một chỗ dựa ngay lúc này. Không thể đứng vững nổi nữa, tôi ôm lấy Đạt và khóc. Anh vuốt nhẹ mái tóc tôi và im lặng. Anh cứ để tôi khóc như thế cho đến lúc tôi nguôi ngoai và ngồi sau xe anh. Gục mặt vào lưng anh tôi muốn mọi thứ đều dừng lại. Tôi cần sự yên bình và được che chở như thế này, khẽ vòng tay ôm lấy Đạt, tôi cảm nhận được bàn tay rắn rỏi, to lớn của anh cầm lấy tay mình. Đạt ơi, em có thể dựa vào anh không?

Nó sốt. Cả đêm nó lên cơn sốt. Đạt ở lại chăm sóc nó. Anh dọn dẹp căn nhà

lạnh ngắt. Nấu chút đồ ăn cho có hơi lửa ấm, mở cửa sổ cho gió vào nhà, cho mùi ẩm ướt bay ra ngoài.

Trong cơn sốt nó nằm mơ mình được trở về với tuổi thơ, được yêu thương, chở che và không còn cô độc. Một giấc mơ đêm đẹp. Lâu rồi nó không được mơ như thế. Cho đến khi...

...Ánh nắng mặt trời hắt nhẹ qua mi mắt nó, xua đi giấc mơ đêm êm đẹp mà nó ao ước được chìm vào mãi mãi. Mũi nó ngửi thấy mùi thơm ấm áp mà đã bị lãng quên từ lâu trong căn nhà này, một cảm giác thoải mái đi vào từng tế bào trong cơ thể nó. Gượng người dậy, nó thấy một tô cháo đặt bên cạnh bàn và một mẫu giấy nhắn:

“Bé con dậy ăn hết bát cháo này đi, anh phải về nhà thay đồ. Em ăn xong thì dậy rửa chân tay, thay quần áo và uống thuốc rồi đi nghỉ nhé, lát anh đến mà thấy thiếu việc nào là anh mở cửa cho anti fan vào nhà đấy! Kí tên: Đạt độc đáo :) “

Nó mỉm cười, nó thấy tim mình ấm lắm.

Nó gọi điện cho mẹ sau khi đã hoàn thành tốt những nhiệm vụ Đạt giao.

- Mẹ ạ! Mẹ làm đơn xin ở với mẹ cho con. Vâng. Con hiểu rồi, mẹ về đây sống với con chứ? Vâng, con sẽ đợi mẹ... Vâng, con chào mẹ, à khoan... mẹ này, con nói với mẹ một câu được không ạ? Mẹ ơi, con yêu mẹ!

Nó cúp máy nhưng nó kịp nghe thấy câu nói cuối cùng của mẹ - chính xác là của mẹ vài năm trước, hiền lành, dịu dàng và rất đổi thân thương:

- ... Ủ, mẹ cũng vậy, hôn con nhiều!

Đôi môi nhợt nhạt khẽ mỉm cười, ít nhất nó cũng cần biết làm gì đó, dù chỉ là giả dối hay thật lòng trong phút chốc để níu giữ chút an lành cho trái tim đã quá nhiều thương đau của mình. Nó cảm máy lên, gọi cho bố:

- Bố có khỏe không ạ? Con sẽ không sang gặp bố đâu. Con quyết định sống với mẹ rồi. Vâng, con sẽ sống tốt mà bố. Con sẽ không gặp bố. Con sợ nếu thấy bố ốm yếu con sẽ không chịu đựng được rồi lại quậy phá, làm hỏng đi

những bình yên ít ỏi trong con lúc này. Bố hãy cố gắng chữa trị nhé. Con sẽ không yêu cầu tiền sinh hoạt phí. Bố giữ lấy chúng để chữa trị đi ạ. Con sẽ đợi một ngày bố khỏe mạnh và trở về với con... Bố ơi, con yêu bố!

- Ủ, bố yêu con, con gái của bố!

Đặt điện thoại xuống, nó giật mình khi thấy bóng Đạt ở cửa:

- Anh vào từ lúc nào thế?

- Lâu rồi cô nhóc ạ!

Đạt

Tôi đưa em ra ngoài hóng gió. Trông em có vẻ đã khỏe hơn nhiều. Em kéo tôi ngồi xuống ghế đá bên cạnh hồ, nhẹ nhàng kể tôi nghe những chuyện vừa xảy ra với em:

- Em tha thứ anh ạ. Rồi đây em mới biết khi tha thứ không chỉ có người được tha thứ vui mà chính em cũng thấy lòng mình thanh thản.

- Ủ, em mới 18 thôi cô nhóc ạ. Đừng ép buộc mình vào những điều mình không đáng phải chịu. Hãy mở lòng mình ra, nghĩ tích cực hơn. Sống ở đời không ai là không có lỗi lầm cả, mọi thứ chỉ trở nên tốt đẹp hơn khi mình biết tha thứ.

- Vậy mọi điều tốt lành sẽ đến với em phải không? Sau này đau khổ sẽ không tìm em nữa chứ?

Em mở đôi mắt to tròn ra nhìn tôi, trông em thật đáng yêu và thánh thiện.

Ngọc Anh

Anh nhìn tôi hồi lâu, anh khẽ nắm lấy tay tôi, cũng như tôi từng cảm nhận, tay anh to và ấm quá. Anh hỏi tôi một câu sau khi nhìn sâu vào mắt tôi:

- Cho phép anh được ở bên em nhé. Cho anh được chịu những đau thương ấy cho em nhé...

Tôi gật đầu, nhẹ thơm lên má anh. Tôi biết, với tôi, anh là bến bình yên...

“Vk oi day di”

“Vk muon ngu, ck trat tu di!”

Nó uể oải nhăn trả tin cho Đạt. Anh phiền phức quá, mới chín giờ sáng thôi mà.

“Vk oi, hom nay vk fai lam gi vk ko nho ak?”

Nó bật dậy. Thôi xong, hôm nay Đạt nói sẽ đưa nó về gặp mẹ anh. Cuống cuống quần quần áo áo mãi nó mới gọi điện cho Đạt.

Hai tháng rồi. Mẹ nói hoàn thành xong thủ tục chuyển nhượng công ty bên ấy mẹ sẽ về ngay. Dạo này mẹ và nó nói chuyện nhiều, mẹ cũng quan tâm đến nó rất nhiều, cũng nhắc nó đi học cẩn thận, cũng khuyên nó ăn uống đầy đủ, còn nói hôm nào cho mẹ gặp Đạt... Bố vẫn khỏe, cũng hay gọi điện. Bố và mẹ không ly hôn, chỉ ly thân để suy nghĩ về những gì đã qua, để cho nhau cơ hội lần nữa.

Hai tháng yêu Đạt, nó nhuộm lại màu tóc, tóc nó cũng dài ra chút ít, nó bán con xe hăm hố đi, mua cái xe đạp điện cho đúng tuổi, quần áo nó cũng thay đổi. Những người bạn ở bar cũng dần quên một Na xinh ăn chơi trước đây rồi. Ngày ngày nó chăm chỉ đi học, dần làm quen với môi trường xung quanh. Nó biết phân biệt tác giả các bài thơ, biết nọ biết kia... Nó cũng hò hét khi thấy ảnh các ngôi sao trên tạp chí, cũng nhăn mặt khi bói tử vi nói tuần này cung Song Tử sẽ mất tiền... Nó biết chiều chiều đi ăn với Đạt, cầm tay anh nô đùa vui vẻ... Nó biết vượt qua những giấc mơ đêm, đưa hạnh phúc đến với thực tại...

Hôm nay Đạt đưa nó về gặp mẹ anh. Anh chỉ còn mẹ. Bố anh mất sớm. Vì thế mẹ anh rất cưng chiều anh, mẹ yêu quý cả cô bé anh hay kể, mẹ trù mển

gọi nó là con gái qua những lần gọi điện. Nó thấy mình đang được bù đắp...

...

Gần nửa tiếng trôi qua, Đạt nói xe hỏng giữa đường nên đang sửa, sẽ đến ngay khi có thể. Nó cúp máy, cầm chiếc gương lên soi, chỉnh chu lại nhan sắc. Một lát bỗng có tiếng điện thoại. Số máy lạ:

- Ngọc Anh ơi, bố em... đang hấp hối...

Chiếc điện thoại rơi xuống trong cơn bàng hoàng. Nó chết sững. Nó gọi cho mẹ nhưng mẹ tắt máy.

Nó khóc, khóc đến đứt cả ruột gan. Nó gọi cho Đạt:

- Ở yên nhà, anh đến ngay.

Đạt nói rồi cúp máy, chắc anh đang trên đường đến. Nó cố liên lạc cho mẹ nhưng không được. Nó gọi ra sân bay làm hộ chiếu sang chỗ bố. Sẽ không sao đâu. Nhìn thấy nó bố sẽ khỏe...chắc chắn vậy mà...

Đạt phóng xe như điên đến nhà nó. Đến khúc cua, anh bóp phanh nhưng không hiểu sao phanh không ăn, có thể vì lúc nãy xe sửa ẩu, vì tốc độ quá nhanh, anh nhắm mắt lại bởi gió tạt vào mắt....RẦMMMMMM

Chiếc xe máy kẹt trước mũi xe taxi, anh bắn ra, đập đầu xuống đất, máu chảy lênh láng, chiếc taxi cũng vì thế mà quạng tay lái, đổ nghiêng đi...

Hạnh phúc chỉ là một thứ ảo tưởng, một giấc mộng hảo huyền em vẽ lên thôi anh nhỉ....

Bố em mất ngay sau khi em gọi điện làm hộ chiếu...

Anh cũng đi cùng ông trong tai nạn xe hôm ấy...

Và cả người phụ nữ ngồi trên chiếc taxi mà anh đâm vào – là mẹ em...

Em lại trở về là em, kẻ sống trong những giấc mơ đêm trượng dài không lối thoát...

Lưỡi dao kia sao sắc thế...

Một chút nhói đau nơi trái tim em tìm về với những giấc mơ đêm!

Một đêm mùa hạ

Uyên Nguyễn